

J A N K A

Gabryela Leapska

JANKA

POWIEŚĆ WSPÓŁCZESNA

— Tom I. —

WARSZAWA
Nakład Gebethnera i Wolffa

—
1895

Дозволено Цензурою.
Варшава, 23 августа 1894 года.

WARSZAWA. DRUKIEM EMILA SKIWSKIEGO.

I.

Skierko, ja się kocham!...
Kocham się w... człowieku!...
Słowacki.

Janka powoli wysączała rosół, starając się nie dotknąć łyżką dna talerza.

Wreszcie na białem tle porcelany, po za przezroczem rosółu, ukazał się herb, plama błękitna, o złożonych, wyżartych zarysach.

Wówczas Janka położyła łyżkę na talerzu i w herb oczy wlepiła.

Patrzała na niego lat tyle, a przecież codziennie połykała szybko zupę, starając się dojrzeć ten lazurowy punkt, rozszerzony paludamentem i rozstrzępiony piórami, z hełmu spadającymi.

Znała dokładnie tę motykę, zatknietą w kupkę ziemi, brunatną, upartą, naiwnie zarysowaną na lazurowym tle pola.

Niemniej przeto wpatrywała się uparcie w dno talerza, bezmyślnie, jak istota pusta, duchowo i fizycznie znużona.

Nagle drzwi od przedpokoju rozwarły się szeroko. Bezwąsy lokaj, blady, z kosmykiem włosów, spadających na czoło, w surducie, wniósł na srebrnym półmisku czerwono-złotą stertę marchwi.

Zbliżył się do stołu i marchew postawił przed samym panem, który zdawał się drzeć w wysokiem, poręczowem krzesle.

Potem lokaj zbliżył się do siedzących na końcu stołu w jasnej smudze światła dziewcząt i cicho, jak kot układny, talerze od zupy uprzątnął.

Pola poprawiła się na krzesle i pod stołem chleb gniotła, układając na sukni kółka, róże, liście...

Janka znów oczy wlepiła w herb, ciemniejący na tle płaskiego talerza, który lokaj przed nią postawił.

Wreszcie Podolski rękę w kierunku marchwi wyciągnął i za łyżkę ujął.

— Hm! hm!... — kaszlnął potężnym, lecz przełamanym głosem.

Dużą porcyę jarzyny na talerz nakładł i jeść zaczął.

Tronował tam sam, na początku stołu, olbrzymi, pochylony, z głową nad piersiami zwieszoną. Czaszkę miał łysą i świecąca silnie białawemi, dziwaczniemi punktami. Czoło olbrzymie, brwi trochę siwych, nos piękny, krogulczy, silnie skórą obciągnięty. Bezżębne usta tonęły w siwej, trochę twardej brodzie i wą-